

LINA ELYS

*Drävo
na
šťastie*

Lina Elys

Právo na šťastie

LINA ELYS

Právo
na
šťastie

ISBN 978-80-570-4671-4

Právo na šťastie

Každý je strojcom svojho šťastia.

(Titus Maccius Plautus)

1.

Dve čiarky.

Tie malé ružové pásiky vliali do môjho srdca obrovský prívál šťastia.

Nemôžem tomu uveriť.

Zdvihla som uslzené oči k mužovi, ktorého tvár žiarila rovnakou intenzitou radosti ako moje vnútro.

„Budeme rodičia,“ vzlykla som.

Od dojatia som mala stiahnuté hrdlo.

Marcus, môj manžel a životná láska, ma objal svojimi silnými pažami a privinul si ma k sebe. Srdce mu divoko bilo a hrudník sa mu rýchlo nadvihoval.

Obaja sme sa nedokázali spamätať z tej správy, ktorú sme sa pred malou chvíľou dozvedeli.

Päť rokov.

Päť dlhých rokov trápenia, preplakaných nocí po negatívnych výsledkoch každý jeden mesiac snaženia, modlitieb a prosieb, bolo konečne vypočutých.

Stal sa zázrak a ja som nosila pod srdcom naše vytúžené dieťaťko.

Marcus sa odo mňa odtiahol, tiež sa mu v očiach ligotali slzy a vzal mi tvár do dlaní, aby ma mohol náruživô pobozkať. Opatrne ma položil na pohovku bez toho, aby sme sa prestali bozkávať.

„Milujem ťa, Sandra,“ šepol, keď na chvíľu prerušil náš bozk.

V tomto momente som bola najšťastnejšou ženou na svete. Naše tajné želanie sa konečne splnilo a my sme sa o pár mesiacov mali stať rodičmi. Nahromadené emócie sme vložili do jedného z krásnych, dlhých a nežných milovaní.

Prvé vyšetrenie u gynekológa som, bohužiaľ, absolvovala sama. Marcusa na poslednú chvíľu odvolali pracovne do zahraničia a už som dohodnuté stretnutie s jednou z najlepších gynekologičiek v meste nechcela rušiť. Veď predsa tých vyšetrení ma čakalo viacero.

Z myšlienok ma vytrhlo buchnutie dvier ordinácie, z ktorých práve vyšla žena. Vyzerala mlado, mohla mať tak do tridsiatky, isto nie viac. Tvár mala v bolestnom kŕči a v očiach sa jej leskli slzy. Prešla okolo mňa, akoby som ani nesedela v čakárni. Niečo mi navrávalo, že sa dozvedela niečo, čo ju vyviedlo z miery natoľko, že nevnímala okolie. Možno sa tiež snažila o bábätko a doteraz jej nebolo dopriate. Niekedy svet nie je spravodlivý. Tie ženy, čo túžia po dieťati, si niekedy musia prejsť aj peklom, aby sa im to podarilo, a na druhej strane iné ani nevedia, že pod srdcom nosia nový život alebo ho dokonca vedľa bez mihnutia oka ukončiť.

Po tom, ako ma zavolala sestrička, utiahla som sa prezliecť do malej šatne, kde ma odo dverí k lekárke delil iba záves hnedej farby. Sveter som si úhľadne poskladala a položila ho na voľnú stoličku. Na tej druhej bolo oblečenie pacientky, ktorá bola práve vo vnútri. Napravila som si sukňu, a keď som si dala dolu nohavičky, rýchlo som ich strčila do kabelky. Tenisky som vymenila za papuče a už len čakala, kedy prídem na rad. Spoza dverí zaznel ženský hlas, lúčiaci sa s doktorkou. Vyšla z nich vysoká plavovláska, ktorá slušne

pozdravila. Nemohla som si nevšimnúť nielen jej dokonale peknú tvár, ale aj postavu a pevné prsia, ktoré vystavovala svetu v priliehavom tope. Čo by som dala za to, keby som aspoň spolovi-ce vyzerala tak ako ona... Vymenila som si s ňou miesto a vošla do ordinácie.

„Dobrý deň,“ pozdravila som a usadila sa na stoličku oproti žene v strednom veku, oblečenej v bielom.

„Vitajte, pani Nižňanská, rada vás vidím,“ doširoka sa usmiala. „Sestrička mi vravela, že vám vyšiel pozitívny tehotenský test.“

Súhlasne som prikývla.

„Dobre, takže teraz vám urobím sono a zistíme, ako na tom ste.“

Najprv som jej odpovedala na všetky otázky, ktoré mi položila.

Potom sme sa premiestnili k lôžku, na ktoré som si ľahla. Doktorka si k sebe prisunula prístroj s obrazovkou a klávesnicou a vybrala z neho sondu, na ktorú navliekla kondóm, a opatrne mi ju zasunula do pošvy. Svoju pozornosť namierila na monitor, kde sa objavil obrázok. Sledovala som tie šmuhy na monitore spolu s ňou, ale vôbec som netušila, kde sa nachádzalo moje dieťaťko.

„Podľa posledného cyklu by ste mali byť v šiestom týždni a veľkosť plodu tomu zodpovedá, dokonca je o pár dní väčšie,“ prehovorila ku mne gynekologička. „Má presne sedem milimetrov.“

Neuveriteľné!

„Pozrite, tu je obklopené vakom naplneným plodovou vodou, ktorá ho počas celého tehotenstva bude chrániť,“ vyznačila bod a potiahla ho, aby presne ukázala miesto, ktoré opísala.

Hrdlo som mala stiahnuté od dojatia. Moja malá žubrienka. Je ešte taká drobunká a má pred sebou dlhú cestu.

„Chcete počuť srdiečko?“ pozrela na mňa sa s úsmevom na perách.

„To sa dá?“ spýtala som sa prekvapene.

„Samozrejme,“ ešte viac predĺžila kútiky úst. Odložila sondu a vzala namiesto nej malý prístroj s mikrofónom. Ten mi priložila pod bruško a ja som si stiahla lem sukne nižšie, aby mala lepší prístup. O niekoľko sekúnd sa miestnosťou ozýval rýchly tlkot srdca. Nemohla som sa ubrániť slzám. Rukou som si prikryla pery, ktoré sa mi chveli od dojatia. Šťastie ma zaplavilo ako obrovské cunami, ktoré však nezanechalo po sebe spúšť, ale zmylo bolesť, ktorú som vždy cítila pri tehotenskom teste oznamujúcom neúspech, a nahradilo ho nádejou.

Doktorka mi pred odchodom vypísala tehotenskú knižku, odporučila mi nejaké vitamíny pre tehotné a nakoniec sme si dohodli ďalšiu návštevu.

Z nemocnice som vyšla s úsmevom na tvári a vybrala sa domov. Dnes som si vzala z práce voľno, takže zvyšok dňa som mala len pre seba. Už rok som pracovala pre francúzsku firmu, ktorá mala v našom meste pobočku. Riešila som pre nich faktúry a zmluvy, ktoré s nimi podpisovali menšie podniky a odkupovali od nich výrobky. Prácu som mala rada a dokonca mojou kolegyňou bola moja dlhoročná priateľka Tina. Vďaka mojej dokonalej angličtine, ktorú som vyštudovala v odbore tlmočníctvo, som prešla pohovorom aj bez toho, aby som ovládala jazyk milencov, ktorý vyžadovali. Občas mi napadlo, či v tom nemala prsty moja mama, ktorá sa veľmi dobre poznala s mojím šéfom, a práve preto akceptovali aj človeka, ktorý nerozumel ich reči.

Predtým než som nasadla do autobusu a odviezla sa na adresu, kde sme s Marcusom bývali, spravila som si menšiu zastávku v nákupnom centre. Aj tak som mala skoro viac ako pol hodinu, kým mal prísť spoj, a takto som si aspoň skrátila čas na čakanie. Nakúpila som si potraviny, ktoré nám už dochádzali, a tiež som si stihla vybrať aj vitamíny v lekárni, ktoré mi odporučila doktorka v poradni.

Prechádzala som okolo butiku, v ktorom predávali detské oblečenie, ale aj všetko to, čo budúci rodičia potrebovali pre svojho budúceho potomka. Neodolala som a vstúpila dnu. Keby ma videla mama, isto by ma poriadne pokarhala. Tvrдила, že ak žena začne kupovať detskú výbavičku skôr, ako prejde prvý trimester, mohlo by to priniesť smolu. Nad niečím takým som ani nechcela uvažovať, veď aj tak som neplánovala nič kúpiť. Iba som sa chcela pokochať tou nádherou. Niektoré veci boli také krásne! Nemohla som sa neusmievať nad tým, aké boli drobučké a jemné, a keď som si predstavila, že čoskoro budem držať v náručí malé dieťa, rozcitlivene som si povzdychla.

„Aj ste si niečo vybrali?“ spýtala sa ma mlado vyzerajúca predavačka.

„Nie, ďakujem. Ešte je skoro niečo nakupovať,“ prešla som si dlaňou po plochom brušku, v ktorom už rástol život, aj keď ho nebolo vidieť. „Len som nemohla odolať. Človek by kúpil všetko,“ priznala som.

„Úplne vás chápem. Tiež som mala čo robiť a musela som sa krotiť, keď som bola tehotná. Pracovať v obchode s detským oblečením je ako za trest.“ Naraz sme sa zasmiali nad jej priznaním.

Vtom zobrala z regálu modrého plyšového sloníka.

„Vezmite si ho,“ podávala mi ho.

„Och, to nie, nemôžem,“ slušne som odmietla.

„No tak, kašlite na povere,“ uškrnula sa. Isto tušila, prečo som sa zdráhala vziať si od nej darček.

„Ďakujem.“

S malým darčekom ukrytým v kabelke som sa rozlúčila s mladou predavačkou a vybrala som sa k zastávke. Bývali sme v centre, v časti, kde boli postavené lukratívnejšie byty. S Marcusom sme si to mohli dovoliť. Obaja sme zarábali slušne, tak

sme chceli investovať do bývania, v ktorom sme si plánovali vytvoriť rodinu. A čoskoro sa nám to malo splniť.

I keď ma už nohy riadne boleli a najradšej by som zaliezla do kúpeľne a dala si horúcu sprchu, nedokázala som obísť budovu, v ktorej môj brat Gusto odkúpil časť prízemia s úmyslom prerobiť interiér a vytvoriť z neho miesto, kde by si mohli ľudia vychutnávať teplé raňajky s dobrou kávou.

Mal o tri roky viac ako ja a nemohla som si priať lepšieho brata, akým bol práve Gusto. Síce bol starší, ale niekedy som mala pocit, že som ňou bola odjakživa ja. Môj milovaný súrodenec prežíval pubertu veľmi divoko. Dostával sa do problémov a tým, že naša mama na nás bola sama, pretože otec utiekol so svojím milencom, nevedela si s ním dať rady. Mala som vtedy trinásť rokov a Gusto šesťnásť. Časom sme však prišli na to, čo zapríčinilo jeho besnenie. Tiež sa mu páčili chlapi, čo ho dosť vykoľajilo. Hlavne po tom, ako sme kvôli inému mužovi prišli o otca. Báľ sa reakcie okolia a hlavne mamy, ktorá mala v meste veľkú reputáciu, pretože pracovala v známej advokátskej firme a stále sa nevyrovnala s manželovou neverou. Strachoval sa, že by ho za to mohla odvrhnúť. Veď aj tak sme sa od nej málokedy dočkali materinskej lásky. Len ťažko prejavovala svoje city voči druhým. Jej reakcia však bola našťastie celkom iná, ako sme očakávali. Keď Gusta našla v náručí jeho kamaráta, kývla rukou so slovami: *Konečne si si niekoho našiel*. A mama v ňom našla spojenca, s ktorým vymetala všetky butiky, ohovárala známe celebrity, dokonca ho nechala, aby jej poradil pri výbere nového oblečenia. Niekedy som mala pocit, že som sa ocitla v komediálnom seriáli, kde oni hrali hlavnú rolu. Aspoň k sebe dokázali takýmto spôsobom nájsť cestu, čo mne sa doteraz nepodarilo.

„Ahoj, braček!“ skríkla som poriadne nahlas, keď som vošla do zaprášenej miestnosti. Všetko tam vyzeralo ako po výbuchu. Igelit

rozhádzaný po zemi, šuštiaci pod váhou krokov, ako aj drevené latky opreté o ohybné steny či vedrá zašpinené od farby.

„Drobec?“ Moja prezývka, ktorou ma rád oslovoval kvôli mojej výške, sa ozývala z miestnosti, z ktorej sa neskôr mala stať kuchyňa. „Pod' dnu, mám niečo rozrobené,“ dodal brat hlasom, akoby bol vo vývinovej fáze mutácie.

Opatrne som prešla cez prekážkovú dráhu, vytvorenú z materiálu váľajúceho sa po zemi, a prešla do ešte väčšieho neporiadku. Gusto stál na rebríku a snažil sa niečo zavítať do stropu. V zelených montérkach a bielom tričku s krátkym rukávom, spod ktorého mu vytrčali bicepsy, vyzeral ako jeden z majstrov, ktorí na prerábke pracovali. Gusto vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch vyzeral veľmi dobre. Bol príťažlivý pre mnohé slečny, dokonca aj dámy, preto po ňom istotne zostávalo veľa rozbitých srdc, keď sa dozvedeli, že hral za inú ligu. Svoje tmavé vlasy sa vždy snažil zosvetliť melírom a teraz mu siahali po plecيا, preto si ich vypínal gumičkou do chvosta. Vidieť ho oblečeného v pracovnom, keď nemal na sebe košeľu a na krku jedného zo svojich pestrofarebných motýlikov, mi vohnalo do tváre úsmev.

„Pristane ti to, braček,“ podišla som k nemu bližšie a videla, ako sa s vyplazeným jazykom sústreďuje na pripevňovanie svetla.

„Mne pristane všetko, sestrička,“ žmurkol na mňa, keď opatrne zliezol z rebríka. „Ako to, že nie si v práci?“ Narážal na moju nečakanú návštevu, vzhliadajúc k náramkovým hodinkám, ktoré sa mu vynímali na opálenej pokožke.

„Bola som u lekára,“ tajomne som sa uškrnula.

„Si chorá, sestrička?“ Tmavé oči si ma poriadne prezerali, akoby v nich mal ukrytý skener, ktorý by každému človeku odhalil skrytú chorobu.

„Nie,“ zasmiala som sa a vytiahla z kabelky malú knižku a modrého plyšového slona, pričom obe veci som mu strčila pred

tvár. Skepticky na mňa hľadel a isto premýšľal, či mi náhodou nepreskočilo.

„Drobec, naozaj nerozumiem, čo mi tým chceš povedať.“

Pretočila som nad svojím starším súrodencom oči.

„Čítaj,“ nabádala som ho k tomu, aby uprel zrak na malú knižočku, ktorá bola dôkazom môjho tehotenstva.

Chvíľu mlčky pozeral na štvorcový papier a v jeho tvári sa odrazu zjavilo pochopenie. Zdvihol zrak a ja som viac nevládala zadržať slzy, ktoré mi vyhrkli od dojatia nad bratovou reakciou.

„Panebože, panebože! Ty si tehotná!“ kričal na plné hrdlo. „Ja budem strýko!“ tancoval od radosti a potom ma znenazdajky zdvihol do vzduchu a zakrútil sa so mnou.

„Gusto, neblázni!“ smiala som sa a pevne zarývala nechty do jeho ramien od strachu, aby sme nespadli.

Položil ma na zem a ja som si konečne vydýchla, keď som ucítila pevnú zem pod nohami. Gusto si kľukol a jeho tvár sa ocitla v rovine môjho brucha.

„Maličká, sľubujem ti, že strýko Gusto bude najlepším strýkom na svete a bude ťa milovať najviac na svete a bude ti variť tie najchutnejšie jedlá, až si budeš po nich oblizovať prsty.“

Zachichotala som sa nad jeho slovami. *Blázon!*

„Prečo si myslíš, že to bude dievča?“ spýtala som sa ho a on sa doširoka usmial.

„Lebo som veštec, sestrička moja drahá.“

Udrela som ho dlaňou po ramene, načo sa na mňa zachmúril a ublížene si masíroval plece.

Ešte chvíľu som s ním pobudla a nakoniec sa vybrala domov. Už som naozaj potrebovala poriadne si oddýchnuť. Bývali sme na prvom poschodí, takže som málokedy používala výťah. Nahnevane som tresla po gombíku, keď som zistila, že práve dnes nefunguje. Frustrrovane som si vzdychla a vykročila k schodisku. Vyšla som

tých niekoľko schodov hore a prekvapene som zastavila, keď som začula krik. Ten ženský hlas som okamžite spoznala. Bola to Tina, moja najlepšia kamarátka.

„Vypadni!“ Bolo počuť už len zvuk tresknutia dverí.

Posunula som sa o kúsok. Do zorného poľa sa mi dostal komic-ký obraz. Stál tam polonahý čiernovlasý muž a v rukách si držal zvyšné veci.

„Bláznivá ženská,“ povedal už k zatvorením dverám a vybral sa mojím smerom.

Zarazene zastal, keď ma zbadal.

„Dobrý,“ pozdravil a rýchlym krokom okolo mňa prešiel.

Ticho som sa zasmiala a kráčala hore. Isto to bol jeden z jej priateľov s výhodami.

Zaklopala som jej na dvere a čakala.

„Doriti! Čomu nerozumieš?!“ zúrivo otvorila. „Ach, to si ty,“ zo zúrivej šelmy sa zmenila na pokojné mačiatko a vpustila ma dnu.

„Čo ten chudák urobil, keď si ho takto vykopa z bytu?“ Usadila som sa na barovú stoličku a kabelku s nákupnou taškou som si položila k nohám.

„Že chudák. Debil je to. Myslí si, že ma môže obrábať a doma mu plače tehotná manželka, že kde toľko trčí s jej zmrzlinou!“

U Tiny to, bohužiaľ, s mužmi nikdy nedopadlo podľa jej predstáv. Vždy sa bezhlavo zahľadela do chlapov, ktorí vyzerali príliš dobre. Stačilo, že ju pozvali na pár pohárikov a o hodinu im už dovolila mať s ňou sex.

„To ma mrzí,“ nevedela som, čo na to viac povedať.

„Mňa nie. Ďalší hlupák do počtu,“ povedala vlašným hlasom.

Veď práve, pomyslela som si. Tvárila sa nad vecou, ale vedela som, že niekde v hĺbke duše ju trápilo, ako ju vnímalo opačné pohlavie.

„Čo ťa ku mne privádza zavčas rána, priateľka moja najdrahšia?“ S úsmevom prešla k inej téme.

„Bola som u lekára.“

„Čože? Si chorá? Niečo vážne?“ Jej starosť odzrkadľujúca sa na jej zružovenej tvári po rannom sexe ma rozosmiala.

„Nie,“ pokrútila som hlavou. „Som zdravá ako ryba. Len mi meškali dni a vyšiel mi pozitívny tehotenský test. Som v šiestom týždni.“

„Doriti!“ Jej reakcia ma zaskočila. Utekla do kúpeľne. „Vidíš, zabudla by som. Ja ešte po deťoch netúžim,“ povedala, keď sa vrátila, a hneď zamierila do kuchyne, kde si napustila pohár vody a zapila ňou antikoncepčnú tabletku.

„Ty si blázon,“ poznamenala som s úsmevom na perách.

„Takže budem teta?“ vycerila na mňa svoje dokonale rovné a biele zuby.

Prikývla som.

Pevne ma objala a začali sme spolu tancovať. Tie mesiace, keď som plakala nad každým negatívnym testom, stála pri mne a dodávala mi silu, aby som sa len tak ľahko nevzdávala svojej túžby. A teraz to bolo skutočné.

Po večeri som sa prezliekla do pyžama a uvelebila sa do postele. Prišla mi taká prázdna, keď som v nej ležala sama bez Marcusa. Dohodli sme sa, že mi zavolá hneď, ako sa mu bude dať. Tým, že nás delilo niekoľko kilometrov a aj časový posun, musela som si počkať na telefonát ešte hodinu, než mi zazvonila známa melódia na mobile.

„Ahoj, láska,“ pozdravila som ho, keď som na displeji uvidela jeho nádhernú tvár.

Do Marcusa som sa bláznivo zamilovala už ako šestnásťročná. U mňa to bola láska na prvý pohľad. Jeho modré oči a šibalský úsmev, ktorý odrovnal každú mladú žabu, mi zamotali hlavu hneď, ako som ho uvidela. U Marcusa sa láska ku mne rodila postupne. Dlhو sme sa iba priatelili a on medzitým chodil s mojou najlepšou kamarátkou. No nakoniec sme si k sebe predsa len našli cestu. V osemnástke ešte pred maturitou ma požiadal o ruku a ja som nemohla inak než súhlasiť. Skôr ako sme nastúpili obaja na vysokú školu, sme sa v ten istý rok v lete vzali. Doteraz sme nikdy neolutovali, že sme do toho skočili takí mladí. Dohodli sme sa, že sa budeme o dieťa snažiť hneď od začiatku, a tým, že Marcus šiel študovať externe, nemuseli sme sa báť ani o financie. Nakoniec to ten hore zariadil inak. Oba sme ukončili vysokú, ja som si našla prácu a až teraz nám bolo dopriate stať sa rodičmi.

„Ako si dopadla? Všetko v poriadku?“ napravil si okuliare na nose.

„V úplnom,“ usmiala som sa. „Už je to oficiálne. Som v šiestom týždni,“ ukázala som mu tehotenskú knižku.

„Ani nevieš, ako sa mi uľavilo. Celú konferenciu som bol ako na ihlách,“ priznal sa so svojimi obavami, čo som mu nemohla zazlievať. Vytrpel si pri mne tých uplakaných dní a aj nocí dosť, vždy potom, keď som mesiac čo mesiac a rok čo rok dostala svoje dni, alebo sa neobjavili na tehotenskom teste dve čiarky. Najviac nás frustroval fakt, že sme boli obaja po zdravotnej stránke v poriadku a aj tak som neotehotnela. Možno tá silná túžba po dieťati spôsobila blok v našich hlavách, a preto sa nedarilo. Až sme si raz povedali, že sa na to prestaneme tak veľmi sústrediť, upokojili sme sa vnútorne, začali si užívať spoločné chvíle v posteli a nakoniec sme dosiahli vytúžený cieľ.

„Už aby si bol doma. Veľmi mi chýbaš, a nielen mne, ale aj našej dcérke.“

Marcus sa zasmial.

„Dcéрке? Čo ak to bude chlapec?“ Samozrejme, že muži túžili po mužskom potomkovi, a môj muž k nim tiež patril.

„Gustova čarovná guľa vraj predpovedala, že budeme mať dievča,“ mykla som plecami a Marcus sa znovu zasmial.

„Môj švagor sa nezaprie. Ak mu jeho veštba vyjde, tak sa dám ostrihať na koleno,“ zavtipkoval.

„Neblázni!“ ohriakla som ho. Vôbec sa mi nepáčila predstava, že by jeho krásne plavé vlasy zmizli z jeho hlavy.

Ešte chvíľu sme sa zhovárali, a keď som už zívla za sebou viac ako päťkrát, Marcus ma donútil ukončiť hovor a ísť si pospať.

2.

Mesiac pred pôrodom

Hovela som si na gauči a snažila si vyložiť nohy, ktoré som mala riadne opuchnuté, na konferenčný stolík. Tehotenské kilá, ktoré som počas mesiacov nabrala, mi trochu bránili v pohybe, takže zdolať niektoré úkony boli pre mňa výzvou a vždy som pri nich skoro vyplula dušu. Hlavne, keď nám nešiel výťah, vtedy som preklínala všetkých svätých a najviac domovníka, ktorý sa čoraz častejšie vyhýbal problémom týkajúcich sa nášho vchodu. Konečne som sa oprela o opierku pohovky a vtom som zacítila v lone rupnutie.

„Láska?“ oslovila som manžela, ktorý stál v kuchyni a utieral riad, keď som sa postavila a šokovane pozerala na kaluž pod sebou.

„Áno?“ spýtal sa bez toho, aby sa ku mne otočil.

„Musíme ísť do nemocnice,“ hlesla som potichu.

„Prečo?“ otočil sa ku mne s prekvapeným výrazom.

„Budem rodiť.“

„Čože? Ako to? Veď máš ešte necelý mesiac čas,“ zmätkoval.

„Sára sa však rozhodla inak, ako vidíš,“ ukázala som mu mláku na zemi, ktorá vznikla potom, ako som sa postavila, a tiekla mi po nohách na dlážku.

Nakoniec ten môj bláznivý brat mal pravdu a pri prvom ultrazvuku, keď sa už dalo zistiť pohlavie, mi potvrdili, že budeme mať *babu*. Našťastie, Marcus od svojho nápadu oholiť si vlasy rýchlo upustil, hneď ako som mu túto novinku oznámila.

Marcus vzal rýchlo handru, ktorú vždy odkladal pod drez, a začal ňou utierať plodovú vodu.

„Čo to robíš?“ neveriacky som hľadela na manžela, ktorý akoby si nevedomoval, že čochvíľa budem rodiť. Tá jeho poriadkumilovnosť mi tentokrát vôbec neprišla vhod.

„Snažím sa upratať ten bordel!“ skríkol po mne, celý rozrušený.

Tiež som dostala strach. Nikto ma nepripravil na možnosť, že by sa naše dievčatko mohlo vypýtať na svet skôr.

Brucho mi tvrdlo a v podbrušku ma hrozne zabolelo. Zaúpela som. Podľa príznakov išlo o kontrakciu. Na cvičení pre tehotné som vedela, že každú kontrakciu, ktorá príde, mám poriadne predýchať. Nabrala som všetok vzduch do pľúc a hneď ho zo seba ústami vypustila. Urobila som to niekoľkokrát za sebou, až kým bolesť neprešla.

„Marcus!“ skríkla som naňho, keď stále neprestal behať s handrou po dlážke. Zdvihol zrak, a až keď ma zbadal, precitol. Šmaril navlhnutú látku od plodovej vody na zem, rýchlo ma chytil okolo pása a pomohol mi k dverám.

„Idem po tašku,“ ukázal prstom do izby, v ktorej na krátky okamih zmizol. Kým sa vrátil, už som mala obuté baleríny, ktoré som si ako-tak dokázala s opuchnutými chodidlami nazuť, a prehodila si okolo pliec teplý kožuch. Marcus sa ani nie do minúty vrátil s taškou prehodenou cez rameno, rýchlo sa obliekol a spoločne sme vyrazili k autu.

Nasadli sme do nášho Fordu. Vodič za volantom však nenaštaroval, ale nehybne sedel a neprítomne pozeral skrz predné sklo. Ruky sa mu chveli od rozrušenia.

„Láska?“ opatrne som ho oslovila. Aspoň jeden z nás musel byť v tejto situácii pokojný.

„Nemôže sa narodiť,“ hlesol a vystrašene na mňa uprel tie svoje oči, do ktorých som sa kedysi tak bláznivo zamilovala. „Ja... ja to nevládnem. Nevie, ako byť dobrým otcom,“ zmätkoval od strachu z neznámeho. Bola som na tom rovnako. Mohli sme prečítať